Stalo se to jedné srpnové noci někde mezi Zvíkovem a Orlíkem, kde přesně, to nemohu říci. Ne proto, že bych nechtěl, ale sám ani nevím, a to ani teď doma, když ten kraj zkoumám na mapě. Vandroval jsem tenkrát se dvěma kamarády podél Vltavy na sever, někde jsme trochu odbočili, abychom se vyhnuli rušné silnici nebo velkým vsím, občas jsme si zašli, to když jsme hledali cestu přes vodu, nebo se naopak chtěli vykoupat. Schválně jsme si tenkrát nevzali mapu, abychom se nenechali svést obvyklými cestami, i když díky rozsáhlému turistickému značení bylo i tak těžké zabloudit.

Přesto se nám to jednou povedlo, to když jsme pod Pískem přešli Otavu a vystoupali menší oklikou nahoru. To už padla noc, měsíc byl krátce po novu, na nebi kolem něj pluly potrhané mraky a mezi

nimi, v černější noci, pluly drobné hvězdy. Šli jsme tedy zbůhdarma po lesních asfaltkách a hledali vhodné místo na spaní, ale zatím jsme nebyli příliš unavení a tak jsme s tím moc nepospíchali.

Asfaltová silnice nás vedla pomalu dolů s kopce, šli jsme po jejím okraji po trávě, polozvadlých pampeliškách a nánosech jehličí, které tam nechala poslední bouřka, abychom si šetřili nohy a bavili jsme se chvíli o tom a pak zase o onom. Někdo připomněl, že pokud půjdeme dál tudy, budeme asi spát někde dole u vody, což nás docela potěšilo, protože poslední dva dny při přechodu Píseckých hor jsme se nekoupali a těšili jsme se na řeku. Někdy tou dobou asfalt skončil a cesta se stočila úvozem ještě víc dolů. Každou chvíli se dala očekávat černá hladina přehrady.

Špatně jsme to ale asi odhadli, protože trvalo asi ještě dvacet minut, než jsme narazili na vodu. Řeka tu byla poměrně úzká a díky slabým odleskům měsíce na hladině bylo vidět, že proudí. Ostatně, mohli jsme to i slyšet.

"Asi na hrázi upustili vodu."

"Blbost. Spíš jsme zabloudili a sešli někam vejš k Otavě."

"To je divný, vždyť jsme pořád šli napravo?"

Od měsíce, hvězd ani řeky jsme se odpovědi nedočkali, tak jsme se ještě chvíli hádali a pak jsem si toho všiml. Na druhém břehu, kousek po proudu svítila těsně u vody okna a občas k nám slabý vítr, točící se údolím, zanesl nezaměnitelné zvuky.

"Hele, hospoda."

"Zeptáme se."

"Je to na druhým břehu. Teď už nikam neplavu. Ani do hospody."

Po našem břehu ale vedla úzká stezka, a tak jsme po ní pokračovali podél vody. Téměř naproti hospodě nám ale přehradila cestu skála. Stezka zde končila na malém širším prostranství a visela podél ní asi metr dlouhá železná trubka, pod níž bylo uvázáno do vody vedoucí lano.

"Koukněte, asi přívoz. Pojedem na jedno?"

"Dobře, ale zvoníš ty. Co ty víš, kdo se ukáže."

"Ále, kdopak si to zase četl před spaním pověsti o Hagenovi?"

"Buďte zticha, zvoním!"

Zvuk úderu trubky o skálu byl hlasitější, než jsme čekali a i přes šumění řeky k nám dolehla ozvěna z druhé strany. Pak přibylo na chvíli jedno žluté světlo, to jak někdo vyšel z hospody ven. Neznámý rozsvítil lucernu, zavřel dveře a zapálil si dýmku. Potom sestoupil ten kousek od prahu k vodě, strčil prám dolů ze břehu, stoupl si na něj a pomalu mířil k nám. Když už byl za polovinou, zavolal naším směrem přes vodu:

"Dobrý večer všem lidem na cestách, s kým mám tu čest?"

"Dobrej večer, všimli jsme si támhle hospody a tak nás napadlo, že bysme mohli před spaním na jedno. Nebo na dvě."

"Když půjdete na tři, převezu vás zadarmo. Hospoda je moje, páni trempíři."

"Díky. Tak na tři."

Převozník a majitel hospody v jedné osobě přirazil ke břehu a my si ho mohli lépe prohlédnout. Nebyl už nejmladší, tmavé vlasy kolem placaté čepice mu prorůstaly šedí a i svým jednoduchým oblečením venkovského rázu dával najevo, že přísluší ke starší generaci. Nastoupili jsme na prám.

"Není tu letos nějak málo vody?"

"Inu, bylo suché léto," řekl převozník, "řeknu vám, ještě štěstí, že mám tu hospodu, tady kolem je tu chudý kraj, ne jako u vás v Praze. Ale dnes večer je tu veselo, připluli chlapci z Brodu."

"Co že jste tak rychle poznal, že jsme z Prahy?"

"Nu, a odkud jinud. Většina těch?no?trampů je z Prahy, ne? A krom toho, podle zpěvu poznáš kosa, že ano."

"Hm."

Zanedlouho jsme už byli na druhém břehu. Podél vody se válela spousta klád, mimo jedné pramice jsme ale neviděli žádné další lodě. Hospoda sama byla pěkná venkovská chalupa, jejíž majitel měl, na rozdíl od řady ostatních vlastníků podobných stavení, zřetelně alespoň tolik citu, že ji nevybavil žádným betonovým chlívkem na auto. Vstoupili jsme dovnitř.

"Dobrej večír."

Jestli vnější podoba chalupy byla zachovalá, pak nevím, co bych měl říct o vnitřním vybavení. Celá nepříliš velká místnost byla ozářena několika petrolejkami, nikde neblikal žádný hrací automat a nálevní pult byl, stejně jako židle a dva velké stoly, dřevěný. Pomyslel jsem si, že buď je to tady skutečně velice zapadlý kout, nebo tu bude strašlivě draho. Naštěstí, alespoň podle odění a vůbec výrazu asi tří štamgastů a party sedmi oslavujících, které jsem hned s vysokou pravděpodobností určil jako "chlapce z Brodu", platila spíš první varianta.

"Koho nám to vedeš, Václave?" zeptal se halasně jeden z nich.

"Nějaké divoké skauty z Prahy. Dostali chuť na moje pivo."

"To mají překvapivě dobrý vkus."

"Vkus nevkus, žízeň je žízeň." ozval se další chlapec z Brodu. "Dám si ještě jedno."

"Hned, Franto, no, co tu stojíte tak vyjeveně, sedněte si, hned to nesu."

Pivo bylo výborné, první runda v nás zmizela téměř okamžitě a hned jsme se pustili do druhé. Hostinský na chvíli odešel dozadu do soukromé části domu. V tu chvíli se jeden z hostů, který seděl vedle nás, zvedl, položil na stůl peníze a odešel. Chvíli jsem na ty peníze koukal a pak jsem nenápadně šťouchl do kamarádů.

"Co je?"

"Koukni na ty peníze."

"Co s nima?"

"No co s nima, koukni se a uvidíš."

"No teda, dobrej způsob, jak platit. Sou vůbec český?"

"Československý."

"Tak nám pana hostinskýho někdo právě pěkně vypek. Ostatně?"

Ostatně hostinský právě vstoupil do místnosti a vydal se k našemu stolu. Shrábl peníze, přepočítal je, jako by s nimi bylo všechno v pořádku a strčil je do kapsy.

"Tak co, chlapci, můžu už vám nést to třetí?"

Jo, jasně, akorát?" a v tu chvíli mě kamarád přerušil.

"Až později. Pít tak dobrý pivo rychle, to je rouhání."

Hostinský se usmál a odkráčel.

"Co blbneš?"

"Hele, tady je něco divnýho. Vzal to, jako by se nic nedělo. A musel si všimnout, že to sou starý peníze."

"Třeba si tu eště myslej, že se Slováci netrhli?to víš, na vesnici, tam se všechny tradice dodržujou dýl?" pokusil jsem se, poněkud už nachmelen, o chabý vtip.

"Tohle byly mnohem starší peníze. Vypadaly skoro jako předválečný, nebo někdy z tý doby, teda, aspoň jsem tam neviděl moc srpů a kladiv."

"Že by si pro nás Hagen konečně přišel??"

"Poslouchej konečně. Je skoro jedno, jestli je to tady parta pošuků, zavostalá vesnice, nebo třeba jestli blbě vidí. Ale co když nebude chtít naše peníze?"

"Skupina mladíků zlákána pochybnou existencí do zapadlého hostince na mýtince u řeky a zde pod průhlednou záminkou neplatnosti měny přinucena k mytí nádobí po dobu dvou měsíců za

účelem splacení neexistujícího dluhu."

"A co kdybysme udělali pokus?"

Kamarád se zvedl a zašel ke stolu chlapců z Brodu, kteří právě zpívali nějakou píseň o plavcích a voděnce.

"A po té voděnce drobný ryby skáčou pověz mi má milá proč tvé oči pláčou. Pláčou oči pláčou, můj milý na vodě že jsme se dostali daleko od sebe?"

"Pardon, prosimvás, já nemám drobný a chcem si zahrát karty, mohl byste mi rozměnit?"

"No, jestli budu mít?na kolik?"

"Na dvacku."

"Uvidíme?ukaž?co to je tohleto?"

"Dvacetikoruna."

"No to jsou mi věci, nevypadá sice, že by sis jí vyrobil doma na koleně, ale nevím, co tím jako?" obhlížel muž dvacetikorunu. Pak se jeho oči zastavily na okraji mince. "Hele, jako vtip je to dobré. I když na Slovači bych to neukazoval, hehe? Za kolik bys jí prodal?

Kamarád naštěstí neztratil duchapřítomnost.

"Za devět piv."

"To je docela dost, nemyslíš?"

"Akorát nám to zaplatí útratu. Je to takový pěkně vyrovnaný."

"To je pravda. A když si pomyslím, jak to budu doma ukazovat? Hle, pohleďte na Prahu, to je pokrok, tam jsou, pánové, o víc jak padesát let vepředu. Ale pozor! Mince neplatí na Slovensku a na Ukrajině, tam jsou zase sto let za opicema!"

Mince kolovala kolem stolu chlapců z Brodu a každý z nich si přisadil nějakým vtípkem. Zakrátko cinkla o náš stůl třetí runda piv a všem se nám ulevilo, když nový majitel naší prazvláštní dvacetikoruny zavolal na hostinského, že to za nás všechno zaplatí. Dopili jsme a opustili hospodu.

"Škoda, chlapci, že už jdete, nechcete se ještě chvíli zdržet? Rád bych si poslechl pro změnu nějakou trampskou písničku?"

"Bohužel, bohužel, budeme si muset máknout, abychom stihli ráno vlak."

"No, to se projdete, to je pravda. Tak sbohem."

"Nashledanou."

Stoupali jsme rychle do kopce, příliš se nerozhlíželi a když jsme byli podle našeho soudu dost daleko a našli místo, kde svah nebyl příliš prudký, zapadli jsme do lesa a začali vybalovat

spaní.

"Lidi, co to vlastně bylo?"

"Blázni. Jasný blázni. Každou chvíli jsem čekal, až se mě zeptá, jestli si nechci rozsvítit pivo."

"Třeba si z nás dělali legraci. Teď se budou ještě rok bavit na náš účet."

"Zjevení. Přízrak."

"Ba ne, pánové, zcela jistě Myšpulínův stroj času."

Ještě chvíli jsme rozebírali vážně i nevážně, co to sakra bylo za hospodu.

"Jdem spát. Máme všichni trochu v hlavě. A koneckonců, ráno moudřejší večera."

Ráno ale nebylo moudřejší večera. Asi dva metry od našich batohů se totiž líně převalovaly vody Orlické přehradní nádrže a světlo vystupujícího Slunce se pomalu šířilo po vrcholku skály, vyčnívajícím z vodní hladiny na druhém břehu.

Občas se stávají zvláštní věci.

TRAPSAVEC 2002 - 1. místo próza do 23 let